Chương 2132 — Tham Ngộ Không Gian Thần Thông

"Được!" Chưởng quầy nhìn Hạ Nhân, lại nhìn bản nguyên đạo pháp trong tay Hạ Nhân, nói: "Không gian bản nguyên lục phẩm tuy hiếm quý, nhưng bần đạo cũng qua tay không ít phần rồi!"

"Loại thứ này, bần đạo tự mình có thể định giá cho ngươi luôn!"

"Muốn quy đổi thành thần kim, hay là vật phẩm khác?"

Hạ Nhân nói: "Vật phẩm khác đi!"

"Ta muốn một ít trọng lực bản nguyên, ngươi xem, đổi được bao nhiêu?"

Hạ Nhân vẫn quyết định tu hành thử một chút trọng lực pháp tắc.

Lĩnh ngộ của anh về trọng lực, đo ra chỉ có mười ba điểm, tuy chỉ mười ba, nhưng uy lực khi thi triển Đại Thiên Ba Trọng Chưởng đã khiến người ta thán phục.

Nếu lĩnh ngộ trọng lực pháp tắc sâu thêm chút nữa, thì còn ghê gớm đến đâu?

"Rất đơn giản thôi…" Chưởng quầy nói: "Một viên không gian bản nguyên lục phẩm, ta có thể làm chủ đưa cho ngươi một viên trọng lực quy tắc bản nguyên lục phẩm cùng kích cỡ!"

"Hừ…" Trên mặt Hạ Nhân lập tức dâng lên một tia lãnh tiếu, "Công bằng chính trực?"

Nhìn thì có vẻ công bằng chính trực, lấy không gian đổi trọng lực.

Tam thiên đại đạo tuy cũng có mạnh có yếu, nhưng chỉ cần tu một đạo nào đó tới cực hạn, chiến đấu lực cuối cùng cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu.

Ví dụ như không gian, thời gian và ngũ hành.

Thoạt nhìn, trọng lực lục phẩm và không gian lục phẩm ngang giá.

Giá cả vật phẩm ngoài xem cấp bậc ra, còn phải xem nhu cầu.

Trên thế giới này, gần như tất cả Trung Thần đều phải tu luyện không gian đạo pháp, nhiều hay ít.

Nhưng ngoài những tu sĩ tu hành trọng lực đạo pháp ra, gần như không ai tu luyện trọng lực đại đạo.

Cho nên, nhu cầu không gian đại đạo chắc chắn lớn hơn, cũng hiếm hơn.

Vậy rõ ràng giá cả cũng cao hơn một bậc.

"Đạo hữu nếu không biết hàng, thì gọi người biết hàng ra vậy!"

"Ha ha ha…" Chưởng quầy kia lập tức đổi sang bộ mặt cười hì hì, nói: "Ây… giá trị là như nhau, còn về giá cả, không gian bản nguyên này tự nhiên cao hơn!"

"Một viên không gian bản nguyên lục phẩm, đổi một viên trọng lực bản nguyên lục phẩm, thêm nữa, chúng ta chắc chắn còn tặng thêm chút thứ khác làm bù đắp!"

"Đạo hữu chớ hiểu lầm, lời ta còn chưa nói hết mà…"

Trong lòng Hạ Nhân thầm mắng một câu lão hồ ly, nói: "Vậy à… một viên không gian bản nguyên lục phẩm này của ta, không lấy trọng lực bản nguyên lục phẩm, cho ta ngũ phẩm là được!"

Ở nơi như Vạn Quân Thần Quốc, khắp nơi đều là tu sĩ tu hành trọng lực pháp tắc, nên Hạ Nhân không lo trọng lực bản nguyên có đủ hay không.

Chưởng quầy kia tính toán một hồi, nói: "Cùng phẩm chất, thương hội chúng ta có thể cho ngươi mười viên trọng lực bản nguyên ngũ phẩm!"

"Thêm nữa, còn có thể bù thêm chút thần kim hoặc vật phẩm cho ngươi!"

Hạ Nhân hỏi: "Có thần đan ngũ phẩm nào có thể nhanh chóng hồi đầy thần niệm không?"

"Có!" Chưởng quầy nói: "Đó chính là 【Linh Xu Đan】 ngũ phẩm, có thể miễn phí cho ngươi hai lò trung phẩm, hoặc mười lò hạ phẩm!"

Hạ Nhân nói: "Mười lò hạ phẩm đi!"

Bình thường, thần niệm của Hạ Nhân đủ dùng, nhưng khi giao đấu, nhất là lúc kích phát đại lượng thần phù ngũ phẩm, thần niệm này có hơi eo hẹp.

Lần trước chém giết mười sáu Thần Tôn cảnh nhà Công Tôn, Hạ Nhân đã cảm nhận sâu sắc điều đó.

Hơn nữa đan dược có thể tức thời bổ sung thần niệm trên người anh không nhiều, nên lần này nhân tiện mua một ít.

Linh Xu Đan tứ phẩm chắc chắn không đủ dùng, vẫn phải là ngũ phẩm.

Rất nhanh, Hạ Nhân liền lấy được mười viên trọng lực quy tắc bản nguyên ngũ phẩm, cùng mười lò Linh Xu Đan ngũ phẩm hạ phẩm.

Sau khi nhận được đồ, Hạ Nhân không dừng lại lâu trong thành, mà trực tiếp ra khỏi thành, tuỳ tiện bay về một phương hướng nào đó.

Theo lối cũ, chính là tìm một sơn cốc không người trong ngọn thần sơn đủ hẻo lánh, rồi khai mở sơn cốc bế quan tu hành.

Trong lúc bế quan, vừa hay chờ bốn năm sau lần kế tiếp truyền tống đài mở ra.

Bay nửa ngày, Hạ Nhân cuối cùng cũng coi như tới được một sơn cốc sơn minh thuỷ tú.

Phía sau sơn cốc là một ngọn núi cao chót vót, trên đỉnh mọc năm cây tùng già, mỗi cây đều cứng cỏi khác thường.

Thần niệm Hạ Nhân ầm ầm mở ra, quét khắp mười vạn trượng xung quanh.

Không có ai, cũng không có quá nhiều sinh linh.

Anh liền bổ đôi vách núi, đục ra một động phủ, lặn vào trong.

Rồi dùng trận pháp tứ phẩm lớp lớp che chắn.

Ngọc giản trong Tụ Bảo Bồn được cường hoá thành hai phần.

Công dụng: một loại thần thông thuộc tính không gian, luyện thành rồi thi triển, có thể khiến một phương hư không vô hạn nén ép, từ đó hình thành lực không gian bóp méo, có thể tiễu sát bất kỳ sinh linh nào trong phương hư không này. Nhưng cần có lý giải cao thâm về không gian đạo pháp, đồng thời thần lực bản thân đủ hùng hậu, mới có thể thúc động thần thông này.

Hạ Nhân xem qua, giới thiệu gần như y hệt lần trước.

Chỗ khác biệt là, phẩm cấp đã đề thăng.

Hạ Nhân vừa tham ngộ, vừa lấy trọng lực pháp tắc ném vào Tụ Bảo Bồn.

Theo dự tính ban đầu của anh, là xem qua loa, chờ bốn năm sau thì đi ngồi truyền tống trận.

Nhập định rồi thì không biết thời gian!

Đợi anh sơ lược tham ngộ xong một lượt thần thông 【Hư Vô Tiễu Sát】 này, thời gian đã trôi qua hơn hai trăm năm.

"Ta đi…" Sắc mặt Hạ Nhân hơi khổ.

Trong Tụ Bảo Bồn, mười lò 【Linh Xu Đan】 hạ phẩm, cùng mười đoàn trọng lực quy tắc bản nguyên, cũng sớm đã bị anh cường hoá thành cực phẩm.

Hư không cách anh ba trượng phía trước khẽ dao động hai cái.

Một mặt, thần thông này anh chỉ mới sơ lược lĩnh ngộ một lượt, còn chưa thật sự luyện thành.

Mặt khác, không gian quy tắc quá yếu, không đủ dẫn phát không gian sụp đổ.

Bây giờ đặt trước mắt anh có hai lựa chọn.

Thứ nhất, tiếp tục truyền tống rời đi, tới Thiên Vu Đại Lục.

Rồi tới cố thổ Vu Thần tìm kiếm cơ duyên.

Thứ hai, nán lại đây một thời gian, lĩnh ngộ trọng lực đại đạo và không gian đạo pháp, hoàn thiện chiến đấu lực của mình.

Sau một hồi suy nghĩ, Hạ Nhân quyết định vẫn ở lại trước.

Nâng chiến đấu lực của mình lên một bậc trước đã.

Dù sao, cố thổ Vu Thần vẫn ở đó, nó cũng chẳng chạy được.

Đợi chiến đấu lực ta nâng lên, tới nơi nguy hiểm lá bài tẩy cũng nhiều thêm một chút chẳng phải hơn sao?

Thế là tiếp đó, Hạ Nhân lại chìm vào bế quan tham ngộ.

Một mặt, tham ngộ không gian đạo pháp!

Một mặt, thôn phệ trọng lực pháp tắc bản nguyên, tham ngộ trọng lực đạo pháp.

Mặt khác, tiếp tục tham ngộ không gian thần thông 【Hư Vô Tiễu Sát】.

Hơn nữa, thôn phệ trọng lực pháp tắc bản nguyên cũng không cần kiêng dè, dù sao, Hạ Nhân không định có thành

tựu gì trên trọng lực pháp tắc đại đạo này, chỉ để nâng chiến đấu lực mà thôi.

Cho nên thôn phệ đạo pháp của người khác cũng chẳng sao.

Chương 2133 — Ngươi Chắc Chắn Đánh Không Lại Công Tử Nhà Chúng Ta

Hạ Nhân đang bế quan tham ngộ, đột nhiên nghe bên ngoài đạo trường của mình vang lên một trận động tĩnh!

Hạ Nhân vội vàng ra khỏi sơn động, mở trận pháp.

Đây là một hán tử thân hình phốp pháp tới cực điểm, mới nhìn giống hệt một toà tháp sắt.

Hạ Nhân còn chẳng mở Động Hư Chân Mục, trực tiếp dùng thiện niệm quét một cái đã thấy tu vi đối phương: Thần Quân cảnh tầng mười.

"Sao thế?" Hạ Nhân hơi nhíu mày.

Hán tử kia như thể nhìn từ trên xuống, nhìn Hạ Nhân nói: "Ngươi bế quan ở đây à?"

Hạ Nhân gật đầu: "Đúng vậy, có việc gì?"

"Không việc gì!" Hán tử nói: "Bây giờ, ngươi không thể bế quan ở đây được nữa!"

"Công tử nhà chúng ta hẹn với người ta, muốn gặp mặt ở đỉnh núi chỗ này, bàn chút việc riêng!"

"Ngươi không được nghe trộm ở đây!"

"Hay là… đổi chỗ khác đi!"

"Cho ngươi mười hơi thở thời gian rời đi!"

"Mười hơi thở không đi, ta đánh ngươi một trận!"

Hạ Nhân nhìn theo hướng gã kia chỉ, ánh mắt vừa hay rơi vào ngọn núi cao phía sau sơn cốc.

Ngọn núi trơ đá xanh, trên đó lác đác mọc mấy cây tùng già.

"Đây là địa bàn nhà các ngươi?" Hạ Nhân có chút không vui.

Bảo ta đi, ngươi thái độ tốt hơn một chút chưa chắc ta không thể nhường chỗ cho ngươi?

"Không phải!" Nam tử lãnh tiếu, nói: "Ta nói rồi, chúng ta muốn bàn chút việc riêng ở đây!"

"Bây giờ ngươi có hai lựa chọn!"

"Thứ nhất, trong mười hơi thở rời đi!"

"Thứ hai, ta đích thân mời ngươi rời đi!"

Vừa nói, trong tay nam tử đột nhiên nhiều ra một thanh đao, đao này vừa rộng vừa dày.

Sống đao hình răng cưa, lưỡi đao sắc bén mà dày nặng, toả ra một luồng hắc sắc thần quang khiến người ta rợn lòng.

Hạ Nhân quét một cái, phát hiện thanh đao này lại là thất phẩm.

Ta còn chẳng có thần khí thất phẩm nữa là!

Cái gã Thần Quân cảnh tầng mười cỏn con này, giàu thật đấy.

"Mời được ta rời đi, coi như ngươi có bản lĩnh!" Hạ Nhân vẫy tay, lấy ra Hồng Mông Tử Kim Côn.

Ta cứ muốn xem, ngươi mời ta rời đi bằng cách nào?

"Hầy…" Hán tử như tháp sắt kia thấy Hạ Nhân lên tinh thần, tức thì lãnh tiếu: "Nhóc con, ngươi mới Thần Quân cảnh tầng hai, ta khuyên ngươi cứ đi thẳng đi!"

"Không ngại nói cho ngươi biết, ông đây từ khi xuất đạo tới nay, chỉ chịu thiệt dưới tay một người!"

"Ừm… ta nói là đồng giai đấy!"

"Ngoài người đó ra, kẻ khác dù thiên kiêu thế nào, gặp ta cũng chỉ có con đường chết!"

Khoảnh khắc sau, một luồng khí tức bàng bạc ầm ầm nổ ra từ người gã.

Thân Hạ Nhân đột ngột lùi về sau, đồng thời lùi lại, thần thông Động Hư Chân Mục trong mắt cũng mở ra.

Anh muốn xem số lượng thần khiếu của gã trước mặt.

Nhưng điều khiến Hạ Nhân vạn phần không ngờ là, dù đã mở Động Hư Chân Mục, anh cũng không thấy được thần khiếu của đối phương.

Xem ra, đối phương nhất định dùng một loại thần thông kỳ dị nào đó, giấu kín thần khiếu đi.

Nam tử hai tay ôm đại đao đen, chém về phía Hạ Nhân một chiêu Lực Phách Hoa Sơn.

Thanh thần đao vốn chỉ dài mấy thước, khoảnh khắc sau hoá thành ngàn trượng, che nửa hư không, bổ xuống đỉnh đầu Hạ Nhân.

Khí thế một đao này trung quy trung củ.

Sức công kích chẳng khác mấy so với đỉnh phong Thần Quân cảnh bình thường.

Hạ Nhân tự nhiên không để tâm, Hồng Mông Tử Kim Côn trong tay "phịch" một cái chống ra, một côn đâm tới.

Đơn thuần công kích, không có bất kỳ phòng thủ nào.

Khoảnh khắc sau, hai đại thần khí nổ vào nhau, một luồng lực lượng bàng bạc cuộn về bốn phía.

Nơi đi qua, sơn thạch băng nứt, cây cối gãy đổ.

Một kích này, Hạ Nhân bất động mảy may, còn hán tử kia lại lùi mấy trăm trượng trong hư không.

Gã nói: "Vừa nãy ông đây chưa dùng toàn lực, lại nào…"

Chân gã đột ngột dùng lực, lại vung thần đao chém xuống.

Hạ Nhân thì nhanh hơn một bước, vung côn lên, một côn nện xuống.

Tương đối mà nói, vẫn là tốc độ Hạ Nhân nhanh hơn một chút.

Hơn nữa, lần này lực trên côn Hạ Nhân lại tăng thêm mấy phần.

Hạ Nhân có một nguyên tắc, đó là trước khi người khác chưa động sát tâm, anh cũng sẽ không hạ sát thủ.

Dù sao vừa nãy đối phương chỉ bảo mình dời tổ mà thôi.

Với lại, sau lưng gã này còn có một công tử nào đó, lỡ là Thần Hoàng cảnh hoặc Thần Đế thì tiêu rồi.

Dù sao, Thần Hoàng và Thần Đế nhà họ Thuỷ chạy ra hoang dã bàn chuyện?

Lực đối diện lớn hơn vừa nãy gấp bội, nhưng chính diện đỡ một kích này của Hạ Nhân, gã vẫn bị đánh hoá thành lưu quang, nện thẳng vào thân núi.

Thanh trường đao cũng bị đánh văng lăn lóc dưới đất.

Chỉ một kích vừa rồi, đổi lại là Thần Quân cảnh tầng mười hai bình thường, sớm đã bị Hạ Nhân một côn oanh sát.

Nhưng gã này chẳng những không bị oanh sát, thậm chí còn chẳng bị thương.

Gã vùng vẫy thoát khỏi tảng đá, vẫy tay thu thần đao thất phẩm về, thần lực hùng hồn trong người tuôn ra, thanh thần đao chớp mắt hoá thành hai ngàn trượng.

Sức công kích của gã, lại tăng gấp bội.

Trên đao quang lại có phù văn màu tử kim lóe ra.

Một kích này, chẳng những có thần lực, còn dùng cả pháp tắc chi lực.

Hạ Nhân mơ hồ cảm thấy đòn này gần như phải có chiến đấu lực của Thần Tôn cảnh sơ kỳ.

Thấy vậy, Hạ Nhân không khỏi hít mấy hơi khí lạnh: Ghê gớm thật!

Lại là một kẻ có thể việt giai chiến đấu?

Hạ Nhân hét lớn một tiếng: Thiên Khai Thần Liên!

Khoảnh khắc sau, trên côn liền bùng cháy liệt hoả, vô cùng vô tận hoả thuộc tính thần lực bàng bạc tuôn ra, cuối cùng hoá thành một đoá thần liên đỏ rực nở rộ trong hư không.

Thần niệm thần lực thu lại, cây côn kia như thần trụ chống trời nện xuống.

"Choang" một tiếng, thanh thần đao lại bị đánh văng.

Dư lực trên tử kim côn không giảm, tiếp tục lao tới.

Rồi thấy thân hình vạm vỡ của gã đại hán như đạn pháo, bị oanh bay ngược ra sau, rồi lại nện vào thân ngọn núi cao phía sau.

Lần này lực lớn hơn, ngọn núi khổng lồ kia lại nứt toác ra.

Nhất thời, khói bụi ngợp trời, đá lăn như mưa.

Hạ Nhân một tay xách côn đứng trong hư không.

Ba hơi thở sau, gã đại hán vạm vỡ lại bò ra từ khe đá, vừa ho dữ dội, vừa nói: "Hay… hay… giỏi lắm!"

"Nhưng, ngươi nhất định đánh không lại công tử nhà chúng ta!"

"Công tử nhà chúng ta cũng là Thần Quân cảnh giống ngươi… nhưng ngươi nhất định đánh không lại y!"

"Ngươi có dám đợi công tử nhà ta tới không?"

Ta điên rồi mới đợi công tử nhà ngươi tới?

Hoặc lỡ tới một Thần Vương thiên kiêu tuyệt thế, ta tám phần cũng phải chết.

Chương 2134 — Ba Côn Ngươi Đều Không Chết, Trâu Bò Thật

"Đợi công tử nhà chúng ta tới, ngươi đấu với y một trận!"

"Ta thật muốn xem trận đại chiến kinh thế này!"

Gã hán tử như tháp sắt bò ra khỏi thân núi, chẳng buồn để ý mặt mũi lấm lem, cứ thế đầy hưng phấn nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân thầm nhủ ta đợi cái đầu ngươi ấy!

Ông đây điên rồi mới đứng đợi ở đây?

Lỡ tí nữa tới một siêu cấp vô địch, ta chẳng phải toi đời sao?

Ừm… cướp đao của gã coi như bù đắp, ông đây đi luôn đây.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, cây côn trong tay khẽ xoay định phát động tấn công.

Đúng lúc này, hư không phía xa đột nhiên bay tới một luồng quang.

Luồng quang đó tốc độ cực nhanh, gần như lúc Hạ Nhân vừa thấy quang, độn quang đã tới ngay trước mặt.

"Ơ…" Người kia vừa rơi xuống hư không, đã có chút kỳ lạ tự lẩm bẩm: "Mẹ nó, núi của ông đây đâu?"

Ta hẹn người ta tới đây gặp mặt, kết quả núi biến mất ngươi tin nổi không?

Hạ Nhân vừa nãy còn định chạy trốn, thậm chí tay đã bấm lên thất phẩm truyền tống thần phù, nghe câu này xong, lập tức dừng lại.

Giọng này, sao nghe hơi quen nhỉ?

Ngẩng đầu nhìn: Ê… Vương Đôn!

Chẳng qua ông đây bây giờ là hình tượng đẹp trai bức người, Vương sư huynh cũng chẳng nhìn ra ta.

Hạ Nhân đang suy nghĩ, gã hán tử như tháp sắt kia lại hướng về Vương Đôn: "Công tử, công tử… ta ở đây này!"

"Ngài xem gã kia…" Gã đưa tay chỉ Hạ Nhân: "Ta phát hiện một kẻ trâu bò…"

Vương Đôn hỏi: "Trung Nhị, thì ra ngươi ở đây… trâu bò gì, để ông đây xem gã trâu bò cỡ nào?"

"Ta đấu với gã ba chiêu!" Hán tử chỉ Hạ Nhân nói tiếp: "Lần nào cũng bị cây côn của gã đánh bại, mà gã mới Thần Quân cảnh tầng hai thôi… lần thứ ba, suýt nữa đánh chết ta!"

"Trâu bò… trâu bò…" Vương Đôn nhìn Hạ Nhân mấy cái, hít sâu mấy hơi: "Trâu bò thật!"

Gã tên 【Trung Nhị】 kia nói: "Đúng không, ta đã bảo gã trâu bò mà!"

"Không không không không…" Vương Đôn xua tay, nói: "Ta nói không phải gã!"

Trung Nhị tức thì ngơ ngác: "Công tử, vậy ngài nói ai?"

Vương Đôn quay đầu, nhìn Trung Nhị thật sâu, nói: "Là ngươi!"

"Ta?" Trung Nhị mặt đầy ngơ ngác: "Công tử… ta ta ta… ta có gì trâu bò?"

Vương Đôn nói: "Mẹ nó, ba côn đều không đánh chết được ngươi, ngươi còn không trâu bò à?"

Hạ Nhân bĩu môi: "Ngươi nhận ra ta rồi à?"

"Ừ…" Vương Đôn xoa trán, nói: "Cây côn to đùng của ngươi chống ở đó, ta nhận ra ngươi khó lắm sao?"

Vương Đôn nhìn trái nhìn phải: "Lão đệ à… ngươi không thật thà rồi… biến mình thành đẹp trai thế này, ngươi đi tán gái à?"

"Hại không ít thiếu nữ mỹ lệ thần giới rồi nhỉ?"

"Nhưng, cách dịch dung này của ngươi hay thật đấy… làm thế nào vậy?"

Vương Đôn bước một bước tới trước mặt Hạ Nhân.

Mặt Hạ Nhân cũng lập tức biến về dáng vẻ ban đầu.

"Các ngươi… công tử, các ngươi quen nhau?" Bên dưới, gã tên Trung Nhị ngơ ngác nhìn hai người.

Vương Đôn cười cười, nói: "Quên giới thiệu cho ngươi, đây là một nô bộc ta mới thu, tên 【Trung Nhị】, Trung Nhị, còn không mau qua tạ ơn bất sát của sư đệ ta!"

"Nếu y muốn giết ngươi, e rằng một côn ngươi cũng đỡ không nổi!"

"Vâng vâng vâng!" Trung Nhị chạy tới, trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu với Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: "Nô bộc này không tệ, thực lực cũng mạnh, ta còn chẳng nhìn thấu số lượng thần khiếu của gã!"

Vương Đôn nói: "Ba mươi ba cái, có tư chất Thần Đế!"

Đúng lúc này, phía xa lại lướt tới một luồng độn quang màu xanh.

Vương Đôn nói: "Lão đệ, ta phải bàn chút việc với người ta, ngươi tránh mặt một chút nha!"

Hạ Nhân nhìn luồng độn quang xanh kia một cái, là một nữ tử, tu vi Thần Vương cảnh.

Hơn nữa nữ nhân dung mạo cũng rất mỹ lệ.

Hạ Nhân gật đầu, liền dẫn Trung Nhị tạm rời khỏi đây, tới ngoài ngàn dặm.

"Hề hề hề… ngài là bạn của công tử chúng ta nha, vậy ta cũng phải gọi ngài một tiếng công tử!" Trung Nhị nhìn Hạ Nhân, trong mắt đầy chân thành trong veo.

Hạ Nhân hỏi: "Ngươi tên Trung Nhị?"

"Ừ!" Trung Nhị gật đầu, rồi vội lắc đầu: "Không không không…"

"Ban đầu ta không tên này, tên này là sau này công tử đặt cho ta!"

"Ngài nói hợp với khí chất của ta!"

Hạ Nhân không hiểu nổi, sao Trung Nhị còn dính dáng tới khí chất?

"Ngươi không sao chứ?" Hạ Nhân lại quan tâm một câu, "Vừa rồi không đánh ngươi bị thương chứ?"

"Hề hề hề… đòn cuối cùng ta suýt đỡ không nổi!" Trung Nhị cười hì hì, nói: "Hạ công tử, chiến đấu lực ngài rốt cuộc thế nào, vừa nãy đấu với ta, có dùng toàn lực không?"

Hạ Nhân nói: "Dùng toàn lực rồi, ngươi thật sự rất trâu bò!"

Trung Nhị nghe lời khen này, tức thì hai mắt sáng rực, niềm vui gần như muốn xông ra khỏi cơ thể.

Khoảng nửa canh giờ, Vương Đôn liền hoá thành một luồng quang rơi xuống hư không.

"Ha ha ha…" Gã cười ha hả, nói: "Lão đệ, ngại quá nha, vừa nãy xử lý chút việc tục!"

Hạ Nhân cũng chẳng quan tâm Vương Đôn có việc tục gì, chỉ hỏi một câu: "Sao ngươi lại tới đây?"

Vương Đôn nói: "Chẳng phải… xử lý việc tục sao?"

"À đúng rồi, sao ngươi cũng tới đây?"

Gã nhìn Hạ Nhân, mặt đầy nghi hoặc.

"Ồ… ta hiểu rồi!" Chẳng đợi Hạ Nhân mở miệng, Vương Đôn đã ra vẻ hiểu rõ: "Hạ sư đệ, không lẽ là đệ muội cắm sừng cho ngươi à?"

"Ta thấy tinh thần ngươi ít nhiều có vấn đề!"

"Ngươi nói khuôn mặt vốn tốt lành, làm đẹp trai thế này chi vậy?"

"Ngoài đệ muội cắm sừng cho ngươi, ta chẳng nghĩ ra nguyên nhân nào khác!"

Phải nói, óc tưởng tượng của Vương sư huynh đúng là bao la.

"Ta chỉ đi ngang qua đây!" Hạ Nhân nói: "Ngộ đạo bình thường khó tiến bộ, ta muốn du lịch một chút phong tục thần giới!"

"Vốn định tới cố thổ Vu Thần, nhưng chưa tới nơi!"

Vương Đôn hỏi: "Cố thổ Vu Thần lại là nơi nào?"

Hạ Nhân đại khái giải thích một chút, Vương Đôn lại lắc đầu tỏ vẻ không hứng thú.

Hạ Nhân lại hỏi mấy điều về pháp môn lấy máu hoá hồn, Vương Đôn cũng bảo chưa từng nghe qua.

"Nào…" Cuối cùng, Hạ Nhân lấy ra một ngọc giản, nói: "Trong này là một thần thông thiên giai cực phẩm, tên Tam Thập Nhị Đại Trượng Phu, tu rồi, có thể tuỳ ý chuyển đổi giữa ba mươi hai dung mạo!"

"Nhưng nha, thứ này cần một chút lý giải về Phật môn pháp tắc mới tu hành được."

Vương Đôn vốn đang hớn hở, nhưng vừa nghe hình như là thần thông Phật môn, sắc mặt tức thì tối sầm: "Vậy thôi… ta không cần nữa, đi tu Phật pháp mệt lắm!"

"Khụ khụ khụ… cái đó, Trung Nhị này, ngươi mẹ nó cút sang một bên cho ông đây!"

"Ta nói với sư đệ câu riêng, tò mò gì mà tai ngươi dán cả vào miệng ông đây thế!"

Chương 2135 — Thần Đế Tuyển Chọn, Ngươi Không Hiểu Đâu

Trung Nhị mặt đầy tò mò cười khổ rời đi!

Đợi gã đi rồi, Vương Đôn lại vẫy tay giăng ra một kết giới, trùm cả hai người vào trong.

"Lão đệ, nhờ ngươi một việc!"

"Cho ta mượn cái bồn của ngươi dùng chút đi!"

Hạ Nhân hỏi: "Không thành vấn đề, ngươi muốn dùng thế nào?"

Vương Đôn lục lọi trên người một hồi, lấy ra hơn hai chục tấm thẻ màu hồng.

Hạ Nhân hỏi: "Đây là cái gì?"

"Đồ tốt!" Vương Đôn cười hì hì, nói: "Vốn dĩ ta có hơn sáu chục cái, sau đó lai rai dùng hết một ít, giờ chỉ còn hai mươi ba tấm!"

"Thế này, ngươi dùng bồn của ngươi giúp ta cường hoá một chút!"

"Nếu được, hai mươi ba tấm có thể cường hoá thành bốn mươi sáu tấm!"

"Tới lúc đó ta tặng ngươi sáu tấm, thế nào?"

Hạ Nhân hỏi: "Đương nhiên không thành vấn đề, nhưng rốt cuộc đây là cái gì?"

Ông đây hỏi liền mấy lần mà ngươi chẳng trả lời thẳng?

Thôi thôi, chắc Vương sư huynh ngại nói, ta tự xem vậy.

Hạ Nhân bỏ đồ vào Tụ Bảo Bồn của mình, rồi lập tức lấy ra.

Thần niệm quét một cái, thông tin lập tức hiện lên.

Công dụng: sau khi kích phát dán lên người khác giới, có thể chuyển thần nô ấn ký trên người đối phương sang thức hải của mình, từ đó hoàn thành chuyển đổi chủ nhân của nô bộc.

Hạ Nhân đọc lần đầu hơi chưa xoay được.

"Mẹ nó…" Anh trực tiếp văng một câu tục: "Vương sư huynh, thứ trâu bò thế này ngươi cũng có… ngươi…"

"Bây giờ ngươi có bao nhiêu nô bộc?"

"Hầy hầy!" Vương Đôn cười cười, nói: "Đúng vậy, thứ này chỉ có hiệu quả với nữ nô, với đàn ông vô dụng!"

Hạ Nhân nói: "Đáng tiếc!"

"Tiếc gì?" Vương Đôn mặt đầy nghiêm túc: "Cái này gọi là vừa hay, không thì tại sao gọi là Ái Tình Chuyển Di Thần Phù?"

"Ngươi với một gã đàn ông cũng nảy sinh ái tình được à?"

Hạ Nhân hít sâu một hơi: "Vương sư huynh, ái tình của ngươi… cũng tuỳ tiện quá rồi đấy!"

"Hầy…" Vương Đôn tức thì không đồng ý: "Lão đệ ngươi không hiểu… có những việc nhìn tưởng tuỳ tiện, nhưng thật ra ta rất nghiêm túc!"

"Thần Đế tuyển chọn, ngươi hiểu không?"

"Cái khoái lạc này… tặc tặc tặc tặc tặc tặc… chỉ người nếm qua mới biết…"

Hạ Nhân thấy Vương Đôn nói lung tung, nghe cũng chẳng hiểu lắm, Thần Đế tuyển chọn gì cơ?

Nhưng anh không hỏi kỹ, chỉ nói: "Ta cũng không chắc có cường hoá được không?"

"Thượng hạn cường hoá của bồn ta, là cao hơn tu vi bản thân một đại tầng thứ!"

"Giờ ta là Thần Quân cảnh, lý thuyết mà nói chỉ cường hoá được thiên tài địa bảo cấp cao nhất là ngũ phẩm!"

"Thứ này của ngươi không có phẩm cấp cố định, ta không rành lắm!"

Vương Đôn xua tay: "Ngươi kệ đi, cứ thử trước đã!"

"Được!" Hạ Nhân nói: "Ta thử!"

Vương Đôn đứng dậy, rồi vỗ vỗ vai Hạ Nhân: "Sư đệ, ngươi cứ đào hố bế quan ở đây đi, ta để Trung Nhị ở lại với ngươi!"

"Ta còn phải xử lý chút việc!"

Hạ Nhân gật đầu: "Được… nhưng nói trước nha, sau này nếu cường hoá không được, ngươi cũng phải tặng ta một tấm!"

Vương Đôn ra một cử chỉ kỳ lạ, rồi trực tiếp hoá thành lưu quang rời đi.

Hạ Nhân thì tìm lại sơn cốc, rồi khai mở động phủ.

Đồng thời để ý một chút tình hình trong bồn.

Một năm sau, Hạ Nhân thở phào.

Vì hai mươi ba tấm thần phù đã biến thành hai mươi bốn tấm, chứng tỏ có một tấm thật sự đã được cường hoá.

Thoáng cái, hai mươi ba năm trôi qua.

Hai mươi ba tấm Ái Tình Chuyển Di Thần Phù Hạ Nhân bỏ trong Tụ Bảo Bồn cũng biến thành bốn mươi sáu tấm.

Vương Đôn vẫn chưa về, nhưng không sao, ta dùng trước đã.

Anh cầm một tấm, "vút" một cái liền vào Hồng Mông không gian trong Hồng Mông Chí Đạo Chung.

Cố Bạch Tần thấy Hạ Nhân đột nhiên vào, trong tay còn cầm một tấm thần phù màu hồng phấn, hỏi: "Ngươi làm gì?"

"Thứ ngươi cầm trong tay là cái gì vậy?"

Hạ Nhân nhìn thần phù trong tay, nói: "Thứ này gọi là Ái Tình Chuyển Di Thần Phù, ta dán nó lên người ngươi, ngươi sẽ yêu ta!"

"Hừ…" Cố Bạch Tần lãnh tiếu: "Trẻ con!"

"Bản cung là nô tì của chủ nhân ta, một đời một chết vĩnh viễn trung thành với người!"

"Hạ Nhân… chẳng nói tới việc trên người ta có chủ tớ quy tắc, chỉ riêng bộ dạng ngươi, ta cũng chẳng động lòng một chút!"

Anh cầm thần phù định dán lên người Cố Bạch Tần.

Hạ Nhân hư không tật động chớp mắt dán tới trước mặt nàng, "phịch" một cái, dán tấm thần phù màu hồng phấn lên ngực Cố Bạch Tần.

Khoảnh khắc sau, phù lục nhập thể, hoà làm một với huyết nhục của nàng.

Cố Bạch Tần cảm nhận được một luồng lực lượng ấm áp, không ngừng du tẩu khắp toàn thân.

Nàng không nhúc nhích được, chỉ có thể nằm trong hư không, thở dốc nặng nề.

Nhắm mắt lại, trong cơ thể xảy ra vô số biến hoá không thể nói rõ.

Khoảnh khắc sau, sắc mặt nàng bắt đầu ửng hồng, ngực phập phồng dữ dội hơn.

Quá trình này kéo dài ba hơi thở.

Ba hơi thở sau, Cố Bạch Tần mở mắt, khi nàng nhìn Hạ Nhân, sắc mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Rồi nhanh chóng chuyển đổi, từ hận ý thành cầu xin, lại từ cầu xin hoá thành ôn nhu.

"Nô tì Cố Bạch Tần, tham kiến công tử…" Cố Bạch Tần khẽ quỳ xuống trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân đưa tay, hai ngón tay phải kẹp cằm nhọn của nàng, rồi đột ngột nâng lên, hỏi: "Bây giờ, yêu ta chưa?"

Cố Bạch Tần nói: "Thần phù của công tử thật sự thần kỳ, lại có thể nghịch chuyển thần nô ấn ký?"

Hạ Nhân nói: "Trả lời câu hỏi của ta!"

Cố Bạch Tần nói: "Vâng… nô tì đã hoàn toàn yêu công tử rồi!"

Hạ Nhân lại hỏi: "Chủ nhân trước của ngươi là ai? Giờ ở đâu?"

Cố Bạch Tần nói: "Chủ nhân trước của ta là một vị sư thúc nhà họ Cố chúng ta, là Thần Hoàng cảnh giới!"

"Thuở nhỏ ta từng tới đạo trường của ông ta thỉnh giáo đạo pháp, bị ông ta dùng thần lực khống chế, từ đó uỷ thân cho ông ta!"

"Việc này, ngoài ta và tỷ tỷ ta biết ra, người khác nhà họ Cố đều không hay!"

Hạ Nhân gật đầu: việc này nếu Cố Đế biết, chắc chắn không tha cho thần hoàng kia.

Nhưng nhìn Cố Bạch Tần trước mặt gương mặt trắng ngần, ánh mắt mị người, khoảnh khắc này, Hạ Nhân đột nhiên hơi hiểu ý nghĩa câu 【Thần Đế tuyển chọn】 mà Vương sư huynh nói.

Nữ nô này của ta tuy không phải Thần Đế tuyển chọn, cũng coi như Thần Hoàng tuyển chọn rồi.

"Còn về… ông ta giờ ở nơi nào?"

"Nô tì cũng không biết, nhưng khả năng lớn vẫn còn tu hành ở nhà họ Cố!"

Chương 2136 — Thần Quân Cảnh Tầng Ba

Cố Bạch Tần chính thức trở thành nô tì của Hạ Nhân.

Nhưng lúc này đây, chiến đấu lực của nàng lại chưa đạt tới cấp Thần Vương.

Đơn luận thần lực, vẫn có thể một chưởng đập chết Thần Vương cảnh sơ kỳ.

Nhưng vấn đề là, hiện tại nàng không thể vận dụng đạo pháp, khi không có đạo pháp phụ trợ, một chưởng này rất khó đập trúng người Thần Vương cảnh sơ kỳ.

Cho nên khi thật sự đánh nhau thì không được.

Tác dụng của Uế Thổ Nhiễm Khiếu Đan không phải vĩnh cửu, nó chỉ duy trì được một vạn nguyên thời gian.

Nay cách lần trước tới Băng Đạo Vẫn Hoàng đã qua khoảng năm trăm nguyên thời gian, còn chín ngàn năm trăm nguyên nữa.

"Ngươi ra ngoài, hay là tiếp tục ở trong không gian này?" Hạ Nhân hỏi Cố Bạch Tần.

Cố Bạch Tần nói: "Nô tì vẫn ở đây tiếp tục đi, nếu công tử cần, đột nhiên thả nô tì ra, nô tì còn có thể phát động một kích lực vào thời khắc then chốt khi công tử chiến đấu, khiến người ta trở tay không kịp!"

"Đương nhiên, nếu công tử cần nô tì hầu hạ, nô tì bất cứ lúc nào cũng nghe công tử triệu hoán!"

Hạ Nhân gật đầu: "Tạm thời không cần!"

Anh bước một bước, rời khỏi Hồng Mông không gian, trở về đạo trường.

Nhưng Hạ Nhân còn chưa bắt đầu tham ngộ, bên ngoài đã vang lên tiếng trận pháp ba động.

Hạ Nhân ra khỏi trận pháp nhìn một cái, là Trung Nhị.

"Sao thế Trung Nhị?" Hạ Nhân hỏi.

Trung Nhị nói: "Lúc đầu công tử nói, hai mươi ba năm sẽ về, nay đã qua hai mươi ba năm rồi, sao công tử vẫn chưa về?"

Trong khẩu khí của gã, mang chút gấp gáp.

Hạ Nhân nói: "Không biết đâu, chưa về thì đợi thêm một lát đi!"

"Ngươi trông có vẻ rất gấp, là có việc gấp gì à?"

"Ta thì không có việc gấp!" Trung Nhị nói: "Nhưng Hạ công tử, đi theo ngài chán quá…"

Gã này đúng là… thật thà chất phác.

Chẳng lẽ… đây chính là Trung Nhị mà Vương sư huynh nói?

"Ừ…" Hạ Nhân nói: "Ngươi nói đúng, đi theo ta đúng là có hơi chán!"

"Ta còn phải tu hành một thời gian!"

"Hay thế này, ta có một bộ truyền tấn thần phù, ngươi cứ tới đô thành Vạn Quân Thần Quốc dạo một vòng!"

"Đợi Vương công tử nhà ngươi tới, ta gọi ngươi lại?"

Trung Nhị lại lắc đầu: "Không không không… tuy ta rất muốn, nhưng ta còn phải tuân theo mệnh lệnh của công tử nhà ta, không dám rời đi!"

Hạ Nhân nói: "Vậy ngươi cứ đợi đi!"

Đóng trận pháp, Hạ Nhân tiếp tục co về đạo trường tạm thời của mình tham ngộ.

Tham ngộ không gian thần thông 【Hư Vô Tiễu Sát】.

Cứ thế lại qua hơn bốn mươi năm, gã Vương Đôn này cuối cùng cũng lững thững mà tới.

"Hạ sư đệ, thế nào?" Vương Đôn hỏi: "Thành chưa?"

Vì có Trung Nhị bên cạnh, Vương Đôn cũng không tiện nói rõ.

Hạ Nhân thì trực tiếp lấy ra bốn mươi tấm Ái Tình Chuyển Di Thần Phù đưa cho Vương Đôn, nói: "May không nhục mệnh!"

"Đây là bốn mươi tấm, sáu tấm còn lại tiểu đệ xin nhận!"

"Ha ha ha…" Vương Đôn cười lớn, nói: "Thứ này ngươi sáu tấm là đủ rồi, lão đệ, lần này là tình cờ gặp nhau!"

"Đồ tốt khác trên người ta cũng chẳng có ích, vậy chia tay ở đây thôi!"

"Ồ đúng rồi…" Vương Đôn lại hỏi: "Sinh Tra Tử để luyện thần ngươi có không?"

"Ta ở đây còn chút nhưng không nhiều!"

"Nếu ngươi cần, ta có thể cho ngươi một ít!"

Hạ Nhân lắc đầu: "Không cần đâu, Vương sư huynh, mấy chuyện nhỏ này ta tự giải quyết được!"

"Vậy được!" Vương Đôn nói: "Lão đệ, thanh sơn bất cải lục thuỷ trường lưu, chúng ta gặp lại sau!"

Vương Đôn định rời đi, Hạ Nhân lại gọi gã lại, nói: "Vương sư huynh, còn một việc nữa!"

Hạ Nhân nói: "Sau này ta lại gặp cái gã miệng cá to đó, chính là Ngư Ứng Huyền, ngươi còn nhớ không?"

Vương Đôn gật đầu: "Ta biết!"

Hạ Nhân nói: "Gã này sau đó còn giúp ta hai lần, nói là sau một vạn nguyên thời gian, gã sẽ chém giết một Phong Hào Thần Đế trên Lưu Ba Sơn!"

"Tính tới giờ, chắc còn chín ngàn năm trăm nguyên thời gian!"

"Tới lúc đó ngươi cũng qua xem chứ?"

Vương Đôn tức thì hứng thú, mặt đầy hưng phấn hỏi: "Chém giết Thần Đế?"

"Mẹ nó… gã này trâu bò thế à?"

"Nhưng… Lưu Ba Sơn ở đâu?"

Hạ Nhân tức thì bị Vương Đôn hỏi cứng.

"Cái này…" Hạ Nhân nghĩ một lát, nói: "Đã là Ngư Ứng Huyền nói vậy, chắc Lưu Ba Sơn cũng không phải nơi vô danh, sau này dò hỏi kỹ, ắt biết đầu đuôi!"

"Được được được!" Vương Đôn nói: "Được… lão đệ, vậy hẹn gặp lại ở Lưu Ba Sơn!"

"Ta có chút việc tục vướng thân, đi trước nha… ha ha ha…"

Vương Đôn lần này đi thật, dẫn Trung Nhị của gã chạy biến một mạch.

Hạ Nhân thì không rời đi ngay, mà tiếp tục bế quan ở đây.

Khi bế quan, thả Thần Vương Cố Bạch Tần ra hộ pháp, đồng thời lại đưa Cửu Âm Thần Điệp cho Cố Bạch Tần nuôi dưỡng.

Thần niệm Hạ Nhân dù sao không bằng Cố Bạch Tần, nay tu vi hai con thần điệp này đều tới đỉnh phong Thần Tôn cảnh, cách Thần Vương cảnh chỉ còn chút ít.

Thoáng cái, bảy mươi bốn nguyên thời gian trôi qua.

Không gian đạo pháp của Hạ Nhân có tiến bộ khá tốt, nhưng chưa vì thế mà đột phá đạo chướng Thần Quân cảnh tầng ba.

Về mặt trọng lực pháp tắc, mười viên bản nguyên ngũ phẩm ban đầu bị anh cường hoá thành hai mươi viên cực phẩm, thôn phệ mười viên trong đó.

Mười viên còn lại không thôn phệ, vì đạo pháp là sao chép, y hệt nhau, thôn phệ cũng vô ích.

Lý giải về trọng lực pháp tắc của Hạ Nhân một hơi đột phá ba tầng.

Nghĩa là, nếu anh dùng lĩnh ngộ trọng lực pháp tắc để xung kích đạo chướng gông cùm trong cơ thể, ước chừng tu vi hiện giờ đã đề thăng tới Thần Quân cảnh tầng năm.

Tuy lĩnh ngộ trọng lực pháp tắc cũng có thể đột phá đạo chướng.

Nhưng tầng đạo chướng này của anh, vẫn để dành cho không gian pháp tắc xung kích.

"Cũng gần được rồi!" Hạ Nhân lẩm bẩm, rồi bước một bước ra khỏi trận pháp của mình.

Trong hư không, một cự chưởng màu vàng đất đột nhiên rơi xuống, đột ngột nện về một ngọn núi bên cạnh.

Một chưởng giáng xuống, ngọn núi hoá thành tro bụi.

Thấy uy lực một chưởng này của mình, Hạ Nhân cười: mười đoàn trọng lực pháp tắc bản nguyên không ăn uổng.

Ban đầu trọng lực pháp tắc của mình đo chỉ mười mấy điểm, cũng chẳng biết giờ bao nhiêu điểm.

Hạ Nhân không rời đi, mà xoay người lại quay về động phủ.

Vì anh cảm thấy, lĩnh ngộ của mình về không gian đạo lý dường như cũng sắp chạm tới bình cảnh.

Quả nhiên, sau khi Hạ Nhân lại bế quan hai nguyên thời gian lĩnh ngộ không gian đạo pháp, lý giải của anh về không gian pháp tắc lại một lần nữa gia sâu.

Chương 2137 — Quét Hàng, Tu Vi Của Cố Bạch Tần

Đáng tiếc là, dù tu vi Hạ Nhân đột phá một tầng, lý giải về không gian pháp tắc lại tiến thêm một bước, nhưng vẫn không thể thi triển thần thông 【Hư Vô Tiễu Sát】 kia.

Vấn đề là, thần lực và đạo pháp bản thân, đều không đủ chống đỡ để anh thi triển thần thông này.

Ra khỏi động phủ, Hạ Nhân tháo dỡ hết từng trận pháp trong động phủ xuống.

"Công tử!" Cố Bạch Tần đang hộ pháp ngoại môn tới bên cạnh anh.

Hạ Nhân gãi đầu, hỏi: "Cái gì đó… Cố Bạch Tần!"

"Nô tì có mặt!" Cố Bạch Tần cung tay.

Hạ Nhân nói tiếp: "Trong thần giới, có thứ gì giải được hiệu quả 【Uế Thổ Nhiễm Khiếu Đan】 trên người ngươi không, thần đan hay thần phù?"

"Không có!" Cố Bạch Tần lắc đầu, nói: "Không sao đâu công tử!"

"Đằng nào tới một vạn nguyên sau, hiệu quả này tự động biến mất!"

"Hơn nữa về sau dù có lại bị Uế Thổ Nhiễm Khiếu Đan xâm hại cũng không rơi vào bẫy nữa!"

"Chứ nếu bây giờ công tử giúp ta giải dược lực của đan này, sau này ta lỡ lại gặp phải, vẫn sẽ bị ô nhiễm!"

Hạ Nhân gật đầu: "Cũng được, đi thôi!"

Anh thu Cố Bạch Tần trở lại Hồng Mông không gian, rồi khởi động Mộ Thiên Thần Chu, hướng về Vô Song Thành, đô thành Vạn Quân Thần Quốc.

"Ngươi tu vi thế nào?" Lúc bay, Hạ Nhân cũng trò chuyện với Cố Bạch Tần.

Lần đầu gặp Cố Bạch Tần, là ở khu Bình Đẳng trong tuyệt địa Băng Đạo Vẫn Hoàng, lúc đó mọi người đều là Thần Quân cảnh, Hạ Nhân không nhìn ra tu vi vốn có của Cố Bạch Tần.

Về sau Cố Bạch Tần bị Hạ Nhân ném vào Hồng Mông không gian nên cũng chẳng để ý.

Hạ Nhân từ đầu tới giờ vẫn không biết tu vi của Cố Bạch Tần rốt cuộc là Thần Vương cảnh tầng mấy.

Tu vi này ở Thần Vương cảnh mà nói đã rất cao rồi!

Nửa ngày sau, Hạ Nhân lại bay tới trước cổng Vô Song Thành.

Bảy mươi sáu nguyên thời gian không gặp, nơi này chẳng có gì thay đổi.

Hạ Nhân đi vào thành trì, đầu tiên tới quảng trường của Thành Chủ Phủ.

Cảnh tấp nập chen vai thích cánh năm xưa không còn, giờ nhìn một cái, lại lạnh tanh vắng vẻ.

Quảng trường rộng lớn chẳng có mấy người.

Trên phiến bạch ngọc thạch phủ một tầng hơi nước.

Hạ Nhân giẫm lên vết nước, thong thả đi tới cuối quảng trường, tới một đại điện trong đó.

"Chào cô!" Anh đi tới trước một cửa sổ nào đó.

"Tiền bối!" Sau cửa sổ, một nữ yêu đứng dậy, cung kính hành lễ với Hạ Nhân.

Hạ Nhân hỏi: "Trước đây ta từng tới một lần, trên quảng trường trắc nghiệm thành tích trọng lực, chia thành ba bảng Thiên Địa Nhân!"

"Vâng!" Nữ tử kia nói: "Tam Tài Bảng Thiên Địa Nhân!"

"Nhưng giờ không trắc nghiệm được, bảng này cứ trăm năm mới mở một lần!"

"Nay cách lần mở kế tiếp còn khoảng hai trăm tám mươi mấy vạn năm, nếu ngài muốn trắc nghiệm, thì hai trăm tám mươi tư vạn năm sau hãy tới!"

Hạ Nhân nói: "Ta không định tranh danh thứ!"

"Ta chỉ tò mò điểm trọng lực pháp tắc hiện giờ của mình, nên muốn dùng loại trận pháp đó trắc nghiệm một chút!"

"Không biết chỗ nào có thể tìm được loại trận pháp này?"

Nữ tử cười cười, nói: "Vậy à, nếu chỉ đơn thuần trắc nghiệm, thì không cần đợi hai trăm tám mươi vạn năm!"

"Chỗ chúng tôi đây có trắc nghiệm!"

"Ngài nộp một lượng thần kim nhất định, là có thể mở trận pháp một lần cho ngài!"

Hạ Nhân hỏi: "Bao nhiêu thần kim?"

Nữ tử nói: "Ngài là Thần Quân cảnh ạ?"

"Được rồi, tiền bối Thần Quân cảnh muốn trắc nghiệm, trận pháp mở ra hao tổn khá lớn, cần ngài nộp một trăm khối thần kim trung phẩm!"

Hạ Nhân lấy ra một khối thượng phẩm đưa qua.

Rồi nữ tử nhanh nhẹn thối lại chín ngàn chín trăm khối trung phẩm.

Tiếp đó, anh theo một nữ yêu khác vòng qua sau đại điện, tới một tiểu viện.

Trong viện có trận pháp, nhưng chưa mở.

Nữ tử lại gọi người mở trận pháp, để Hạ Nhân trắc nghiệm.

Giống như lần trước, chính là dùng đơn thuần đạo pháp chi lực, ép phiến thạch bi kia xuống.

Ép biên độ càng lớn, điểm càng nhiều.

"Rơi…" Hạ Nhân tế hết trọng lực đạo pháp của mình, ép về phiến thạch bi.

Một trận quang mang lóe lên, trên quang mô trận pháp bên cạnh lập tức hiện ra điểm số của anh.

"Ê… điểm số này khá đấy!" Lão giả phụ trách trắc nghiệm mắt hơi sáng lên, nói: "Trong Địa Bảng, ngươi chắc xếp được top ba trăm!"

"Lần sau trắc nghiệm nhớ tới sớm chút nha!"

Hạ Nhân cười cười, rồi rời đi.

Anh quay lại quảng trường, đứng trước phiến thạch bi Địa Bảng kia.

Trên thạch bi khắc chi chít một ngàn cái tên.

Đương nhiên, không phải kiểu khắc thực vật như trong hiện thực, mà là dùng đạo pháp lạc ấn lưu lại dấu vết.

Phía trước tuyệt thế thiên kiêu độ phân biệt rất lớn.

Một thứ hạng một điểm, hoặc hai thứ hạng một điểm.

Nhưng tới dưới chín mươi lăm điểm, thường là mấy thậm chí mười mấy thứ hạng chung một điểm.

Tới mức tám mươi mốt điểm của Hạ Nhân, thứ hạng thật sự ở khoảng ba trăm mấy.

Riêng đoạn tám mươi mốt điểm này, đã có gần hai chục người.

Hạ Nhân xem tiếp xuống dưới, hạng cuối cùng, tức hạng một ngàn, điểm số lại là bảy mươi tám điểm.

Vậy chứng tỏ phía sau thậm chí cả trăm người chung một điểm.

Càng bình thường, cạnh tranh càng khốc liệt.

"Tiền bối chúc mừng ngài, truyền tống trận qua Chu Du Thần Quốc bên này, khoảng một tháng lẻ ba ngày nữa sẽ mở, ngài thật biết tính thời gian!"

Một nữ tu bên truyền tống đài mặt đầy tươi cười.

Hạ Nhân thở phào: lần này vận khí cũng khá tốt.

Sau khi mua vé truyền tống, Hạ Nhân lại rời khỏi truyền tống đài, rồi tới các đại thương hội trong Vô Song Thành quét hàng.

Thu thêm một ít trọng lực bản nguyên ngũ phẩm, lục phẩm.

Thứ này giữ lại từ từ thôn phệ sau này, Đại Thiên Ba Trọng Chưởng không thể bỏ.

Còn mười đoàn trọng lực bản nguyên ngũ phẩm cực phẩm sao chép ban đầu, thì bị anh giao dịch cho thương hội.

Sau một phen vơ vét, Hạ Nhân liền tới truyền tống đài.

Anh để ý, lại có mấy Thần Quân cảnh lòng mang quỷ thai bám theo sau, cũng tới truyền tống đài.

Khoé miệng Hạ Nhân lộ một tia lãnh tiếu.

Thấy ta giàu, đây là muốn tính kế ta rồi à?

Mấy Thần Quân cảnh cỏn con, đúng là không biết trời cao đất dày.

Bên truyền tống đài có hai đại điện.

Lần lượt là 【Chu Du Thần Điện】 và 【Bồng Lai Thần Điện】.

Khỏi phải nói, đây chính là nơi chuẩn bị riêng cho tu sĩ truyền tống tới Chu Du Thần Quốc và Bồng Lai Thần Quốc.

Phát giác có người bám theo, Hạ Nhân không tới Chu Du Thần Điện, mà trực tiếp tới Bồng Lai Thần Điện.